

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' εδρα πάλιν αι' Αθήναι.

"Ετος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
το Ταμείο μας κλεισμένο και το χέρι ανοικτό.

'Ο Ρωμηός την εβδομάδα
κι' όταν έχω εξουπάδα
Συνδρομητάς θά δέχομαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας
επειδή καιρούς πτωχείας
Συνδρομή για κάθε χρόνο

— μόνο μία φορά θά βγαίνω
— κι' όποτε μου κατεβαίνω.
— διότι τους άνέχομαι,
— και 'στο 'Εξωτερικόν,
— τρέχει το 'Ελληνικόν.
— φράγκαδώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' εδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται ο' έμέ.
Μές'στων φόρων την άντάρα—κι' ο Ρωμηός μας μία δεκάρα.

Του 'Οκτωβρίου είκοσι έννιά
κι' ο Πειραιεύς'σηκώθη 'στα πανιά.

Ποῦντος διακόσα είκοσι και τέσσαρα κρατώ
και στόλους, Δούκας, Πρίγκηπας ως κάτω χαιρετώ.

Κι' εγώ με όλους ψάλλω,
τόν Ζάππα τόν μεγάλο.

Μ' επαίνους δέν 'συνείθισα ν' ανοίγω τής καρδιαίς
κι' ούτε ποτέ τά λεξικά για ύμνους νά σκαλίζω,
νά γίνωμαι παράσιτος και νά φιλω ποδιαίς
και τους τρανούς μ' επίθετα μεγάλα νά στολίζω.
Ποτέ μου δέν μου άρεσε νά φαίνωμαι κοπέλι
και για τής γής τους Ισχυρούς κουκουτσι δέν με μέλει.

'Ως τώρα όσο 'μπόρεσα τους 'τίναξι την κάππα
και πάντα τους σιχαίνεται με πάθος ή ψυχή μου,
μά όταν βλέπω εξαφνα πολίτη σαν τόν Ζάππα
τότε κι' εγώ με όλους σας ξεχάνω την άρχή μου
κι' ή Μουσα μου εμπρός σ' αυτόν θυμίαμα προσφέρει
και του φιλει τάριστερό και το δεξί του χέρι.

Αυτός δέν ήλθε άλλοτε μες 'στά 'δικά μας μέρη,
αυτός 'στο Χαβιαρόχανο δέν έστησε λημέρι,
αυτός δέν εδεργέτησε μονάχα την πατρίδα
για νά του 'ποῦν εγκώμια σε καθ' εφημερίδα
και όσα έχει χρήματα 'στο έθνος χαρισμένα
αυτός από τη ράχη μας δέν τάχη κερδισμένα.

Οί Ζάππαι οί πλατύκαρδοι Τσιφούτηδες δέν είναι,
δέν έχυσαν τά πλούτη των διά το θεαθήναι,
δέν ώνειρευθήκαν ποτέ στεφάνους και μυρσίνας
και ούτε το κεφάλι των έγέμισε μ' άέρα
κι' ο Ζάππας για επίδειξι δέν ήλθε 'στάς 'Αθήνας,
ο βασιληάς με το στανερό τόν εφερ' εδω πέρα.

"Όσα οί Ζάππαι 'χάρισαν τά 'χάρισαν και μόνο
γιατι αλήθεια ενοιωθαν για την πατρίδα πόνο,
γιατ' ή καρδιά τους έλεγε και όχι τίποτ' άλλο
νά χύσουν εις το έθνος των τά τίμιά των πλούτη,
χωρίς για ο, τι εδωσαν νά κάνουν τόν μεγάλο,
χωρίς ποτέ σαν τους πολλούς νά ξεπασθοῦν και τουτοι,

Δόξα 'στον Ζάππα και τιμή, φωνάζει το καλύβι
κι' ο Ζάππας εις τά ζήτω μας τά μάτια κάτω σκύβει.
Το μέτωπό του μ' οῦρανό ξαστερωμένο 'μοιάζει
που πονηρός συλλογισμός ποτέ δέν το σκεπάζει
και τάσημένα του μαλλιά το έθνος στεφανώνει,
που τάσπρισε ή άρετή και ή αλήθεια μόνη.

